

Els subscriptors d'El Punt Avui omplen la preestrena del film de Claudio Zulian al Born Centre Cultural, a pocs metres d'on van viure alguns dels protagonistes

Els esperits del 'Born'

Bernat Salvà
BARCELONA

Bonaventura Alberni va ser un excel·lent calderer. Com a molts barcelonins de l'època, li agradava el joc. Li va tocar viure una època difícil, que va culminar amb el desastre del 1714. Les restes del que va ser el seu taller es poden veure al Born Centre Cultural, i la màgia del cinema va permetre ahir, a la sala d'actes que hi ha a pocs metres, veure una recreació de la seva vida, encarnat per l'actor Marc Martínez.

Uns 250 subscriptors d'El Punt Avui van assistir a la primera projecció al cinema de *Born*, pel·lícula dirigida per Claudio Zulian i basada en el llibre de l'historiador Albert Garcia Espuche *La ciutat del Born*, que ha documentat la vida de milers de barcelonins del 1700. Era difícil ahir, passats 300 anys i dos mesos justos de la caiguda de Barcelona, no pensar que els protagonistes de *Born*, Bonaventura Alberni, Ma-

Claudio Zulian ahir al Born Centre Cultural, just abans de la projecció per als subscriptors d'El Punt Avui ■ ORIOL DURAN

“L'emoció es multiplica, perquè tot va començar aquí fa quatre anys”, va dir el director

rianna (Vicky Luengo), Vicenç Duran (Josep Julien) i tots els secundaris, van viure a pocs metres de la projecció. Zulian ho explicava just abans: “L'emoció es multiplica, perquè tot va començar aquí fa quatre anys. Albert Garcia Espuche em va explicar de

què anava el seu llibre, i jo li vaig dir que hi havia una pel·lícula. Vaig venir amb ell aquí i això estava tot tapat, amb un entarimat de fusta per protegir-ho. Et posaves el casc, baixaves, i eren com unes catacumbes. Pensar en tot el que ha passat des d'aquell dia fins

avui, que es presenta la pel·lícula, és molt emocionant.” I va assenyalar els fonaments del que va ser la taverna dels Fadrins, recreada a la pel·lícula perquè és escenari d'algunes escenes. També ens va mostrar les dues cases que va tenir Vicenç Duran, un

ric comerciant, i el taller del calderer Bonaventura. “Què creu que diran els esperits de Vicenç i Bonaventura si entren a veure la pel·lícula?”, li preguntem. “Jo espero que pensin que m'he pres seriosament la pel·lícula, que he intentat imaginar-los tal com eren. Ara bé, 300 anys és molta distància, i hi ha coses que hem d'admetre que no sabem.”

Amb puntualitat britànica, Claudio Zulian va fer una breu presentació i va començar la pel·lícula, en què el director travessa amb la seva càmera els interiors de les cases, la vida íntima dels personatges, mirant de captar l'esperit del 1700. “L'origen de la nostra societat moderna capitalista, de la nostra manera de viure, és allà”, diu. Gràcies a la màgia del cinema, els esperits de Bonaventura Alberni, Vicenç Duran i Marianna van ser presents ahir al Born Centre Cultural. A partir del 21 de novembre, es deixaran veure a cinemes de tot Catalunya. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Despullar un Guimerà i trobar-hi més colors

Terra baixa

Adaptació i direcció: Pau Miró
Actor: Lluís Homar
Municipal de Girona, dissabte, 8 de novembre. Temporada Alta.

Al drama intens del Manelic, que descobreix l'engany de la seva dona, la Marta, la del molí, és molt vistosa l'escena més folklòrica dels pagesos celebrant el casament o rient-se de les banyes que li posarà en Sebastià la mateixa nit de nocces. L'aventura de Lluís Homar, amb Pau Miró, com a primer còmplice, és la de desbrossar les emocions i contradiccions dels personatges principals.

Despullen tota concessió en la funció amable, aparentment, eliminant la família dels Perdigons (a excepció de la Nuri, que serveix de contrapunt del

Aquest clàssic, construït en l'essència, connecta amb el segle XXI

triangle amorós entre Manelic-Marta-Sebastià) i del poble. Però la interpretació d'Homar és tan senzilla com efectiva. Atrapa el públic quan, sense ni canviar

de veu, adopta cada un dels quatre personatges seleccionats. Els fa parlar, els fa patir, els fa estremir-se i odiar. Sense que hi hagi gaire terrabastall, ni crits, ni baralles. El mèrit és que, des de la contenció, el públic entra al codi d'anar endevinant quin personatge encarna Homar per anar avançant la trama, uns plecs que es revelen més profunds i alhora més humans. Homar fa de tots els papers i no en fa cap. Els adopta des de la seva humanitat.

L'actor té uns altres companys de viatge notables. Com ara la cançó de Sílvia Pérez Cruz, que pun-

Homar, en un assaig d'una obra que ara prepara temporada al Borràs fins al Nadal ■ LLUÍS SERRAT

xa ben endins amb la seva veu, tot i que també opten per donar-li un volum discret. Si aquesta peça no es pot considerar monòleg, sinó simfonia a quatre veus interpretades per un mateix actor, és, molt, a causa de l'aportació silenciosa en l'escenografia, l'espai sonor i la il·luminació. Tres paràmetres que reforcen la nuesa i alhora mostren els relleus dels personatges. En aquest pou, s'hi troben els colors, la frescor, la veritat, la tendresa i les pors dels quatre personatges i, alhora, d'Homar i de tot el públic. És un clàssic fet en essència que connecta amb el segle XXI.